

Rups op beslisten toon. Toen heerschte er gedurende eenige minuten stilte. De Rups begon 't eerst weer te spreken.

«Hoe groot wou je zijn?» vroeg hij.

«Het kan me niet veel schelen, hoe groot ik ben», antwoordde Alice haastig; «alleen zou ik liefst niet zoo dikwijls veranderen, ziet u».

«Ik zie het *niet*», zei de Rups.

Alice zei niets. Nooit in haar leven had men haar zoo tegengesproken. Ze gevoelde, dat ze haar kalmte begon te verliezen.

«Ben je nu tevreden?» zei de Rups.

«Wel, ik zou gaarne nog *iets* grooter zijn, als 't u hetzelfde is», zei Alice. «'t Is zoo ellendig maar drie duim lang te zijn».

«Dat is een heel goede lengte!» zei de Rups nijdig, terwijl hij onder 't spreken zich rechtop verhief (hij was juist drie duim lang).

«Maar daar ben ik niet aan gewend», jammerde de arme Alice. En ze dacht bij zich zelve: «ik wou toch, dat die dieren niet zoo gauw boos werden».

«Je zult er mettertijd wel aan wennen», zei de Rups en hij stak de hookah in den mond en begon weer te rooken.

Ditmaal wachtte Alice geduldig tot hij weer verkoos te spreken. Een paar minuten verliepen en de Rups nam de hookah weer uit den mond, gaapte een paar maal en schudde zich. Toen kroop hij van den champignon af en weg tusschen het gras, enkel opmerkende: «De eene kant zal je langer, de andere kant korter maken».

«De eene kant *waarvan*? En de andere kant *waarvan*?» dacht Alice bij zich zelve.

«Van den champignon» zei de Rups, juist alsof ze het hardop had gevraagd. Het volgende oogenblik was hij uit het gezicht verdwenen.

Alice bleef een oogenblik in gepeins verzonken naar den champignon kijken, terwijl ze trachtte uit te maken, welke de twee kanten er van waren. Daar de plant volmaakt rond was, vond ze het moeielijk in deze quaestie te beslissen. Eindelijk echter strekte ze haar armen uit, om den champignon heen, zoover ze kon en brak met elke hand een stukje van den rand af.

«Hoe is het nu?» sprak ze tot zich zelve en knabbelde iets van het stukje in haar rechterhand af om te zien, hoe dit werkte. Het volgende oogenblik voelde ze een hevigen slag onder haar kin: deze had tegen haar voet gestooten.